

Gjenstand; men det indeholder heller ingen befoiet Aarsag til Anke. Skjøndt det ved adskillige Leiligheder kan være hensigtsmæssigt, at Regjeringens Resolutioner motiveres, hvilket da og skeer, saa er dette dog ingenlunde ubetinget Tilfældet, og mindst hvor Resolutionen er saa aldeles negativ. At en Ansøgning ikke bevilges, maa naturligviis hidrøre fra, at man ei har fundet tilstrækkelig Grund dertil. Den eneste Maade, hvorpaa man kunde motiverere dette, vilde altsaa være at gjenneemgaa alle de til Fordeel for Ansøgningen paaberaabte Omstændigheder og oplyse, at disse ved Siden af de Grunde, der tale imod Ansøgningen, ikke vare tilstrækkelige. Men ligesom dette vilde give Regjeringens Resolutioner et aldeles upassende Udseende, vilde det ordentligviis ei være til Nytte; det er i slike Tilfælde sjældent, at der er noget Stof til Tvivl om de enkelte factiske Omstændigheder; men Afgjørelsen bestemmes ved Maaden, hvorpaa disse Omstændigheder i deres Heelhed og i Forhold til de Grundsætninger, der i slike Tilfælde bør anvendes, opfattes, og derved vil den, hvis Interesser lide under Resolutionen, ikke let lade sig overbevise; hvorimod det vist ikke vilde blive sjældent, at Ansøgeren vilde indkomme med yderligere Andragender for at gjen-drive hvad der til Styrke for Afslaget var anført, og dette vilde i Almindelighed kun lede til Vidtløftigheder og ikke sjældent til Bekostninger for Ansøgeren.

Det Samme vilde naturligviis være Følgen af selve Erklæringens Meddelelse til Ansøgeren, hvormed der maatte være forbunden en Afgang til ved yderligere Andragender at bortfjerne de imod Ansøgningen paaberaabte Grunde. Dette vilde, da der idelig maa indhentes Erklæringer fra Adskillige om en Ansøgning, kunne føre til betydeligt Ophold i mange Sager. Det er og naturligt, at en sliq Lov kunde faae en ufordeelagtig Indflydelse paa den Aabenhed og Fri-modighed, hvormed Embedsmændene bør afgive deres Erklæringer. De Tilfælde ere vist ikke saa, hvori en Embedsmand vel aldeles intet Ønske har for, at hans Erklæring bliver en Hemmelighed for den Paagjældende, men hvor det dog vilde være ham høist fortrædeligt, at udsættes for vidtløftige mundtlige eller skrift-

lige Forhandlinger med en paatrængende Supplicant, og at han derfor altfor ængstelig vilde tilbageholde saadanne Yttringer, der kunde give Ansøgeren særdeles Anledning til saaledes at besvare ham. Det er ikke aldeles rigtigt, naar man sammenligner hans Stilling i fornævnte Henseende med et Vidnes, der ikke kan undslaae sig for at sige Sandheden, fordi han derved kunde støde eller opirre En eller Anden. Vidnet har kun at afgive Forklaringer om, hvad det med sine Sandfer har erfaret, og kan saaledes ikke uden bestemt ond Villie afgive fra Sandheden; hvorimod Dyrigheds-Erklæringen over Ansøgningen ordentligviis indeholder et Skjøn, der er grundet paa Opfattningen af Sagen i dens Heelhed, og herpaa kan Hensyn til de Uleiligheder, som man vilde udsætte sig for ved at afgive samme i en vis Retning, udøve en endog ubevidst Indflydelse, og navnlig hvor det ikke fremtræder som nogen Uret mod Andre, at det afgives noget vel gunstigt for den Paagjældende. Folkethingets Lovforslag har og fra den almindelige Forpligtelse undtaget de Erklæringer, der afgives paa Ansøgninger om Embeder, og det, fordi der ved den Leilighed maa ytres Domme over Ansøgerens Værdighed og Duellighed, som formodes stundom at ville blive mindre paalidelige, naar de skulde meddeles ham selv. Men der ere og mangfoldige andre Tilfælde, hvori en Persons Tænkemaade og Forhold kan faae Indflydelse paa en Ansøgnings Afgjørelse, og altsaa ligeledes bør tages i Betragtning i de Erklæringer, Dyrighederne afgive over Ansøgningerne. Dette finder endog stundom Sted i den ovenmeldte Klasse af Sager; thi hvor der spørges om Handelsbevillinger, Kroholdsbevillinger og deslige, er det ikke ligegyldigt, om den Paagjældende kan antages at ville misbruge Bevillingen eller ikke. Men, hvad der fornemmelig taler mod en Lov som den omhandlet, er, at den eensidig vil forskaffe Ansøgeren en Betryggelse, som ikke skulde ydes de Bedkommende, der kunne lide under, at det Ansøgte bevilges. Disse maatte endog snarere trænge til den Beskyttelse mod mislige Erklæringer, som skulde søges i den omhandlede Forpligtelse, end Ansøgerne; thi, hvis Ansøgningen aflaaes, staaer det endnu til ham at gjen-